

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobkyně: **S. U.**, nar. X, st. přísl. Ruská federace
bytem X
zastoupena advokátkou JUDr. Irenou Strakovou,
sídlem Karlovo nám. 18, Praha 2,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, pošt. schr. 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 11. 2018, č. j. MV-32300-6/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 27. 1. 2017, č. j. OAM-28538-20/DP-2015, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně ze dne 17. 8. 2015 o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky z důvodů dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (zákon o pobytu cizinců)
2. Žádost žalobkyně byla zamítnuta s odůvodněním, že žalobkyně v měsících leden až červen 2015 a v srpnu 2015 neplnila povinnost platit pojistné dle zákona č. 3 odst. 1 písm. b) bod

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

14 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, v plné výši, tj. neodváděla platby na pojistné na sociální zabezpečení ve výši odpovídající vyměřovacímu základu společnosti, v níž byla žalobkyně jedinou společnicí a jednatelkou, kdy se výše vyměřovacího základu měla rovnat odměně žalobkyně. Skutečnost, že žalobkyně v období od ledna 2015 do srpna 2015 nezajistila správnou výši odvodů na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti, správní orgány obou stupňů kvalifikovaly jako jinou závažnou překážku v dalším pobytu žalobkyně na území České republiky dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Oba správní orgány vycházely z názoru, že porušení předpisů o pojistném na sociální zabezpečení samo o sobě lze subsumovat pod pojem „jiné závažné překážky“ bránící prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu.

II. Rozhodnutí žalované (napadené rozhodnutí)

3. Žalovaná v napadeném rozhodnutí vycházela ze zjištění, že žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě s platností od 16. 9. 2013 do 15. 9. 2015. Dne 17. 8. 2015 podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle § 44a zákona o pobytu cizinců. K této žádosti bylo zjištěno, že žalobkyně je jediným společníkem a jednatelem obchodní společnosti SV.ART s.r.o., přičemž pobírala odměnu za výkon funkce jednatele v částce 13 467 Kč měsíčně s průměrným měsíčním výdělkem ke dni 10. 8. 2015 v částce 12 107 Kč. Dle sdělení Pražské správy sociálního zabezpečení ze 16. 10. 2015 byla žalobkyně jako jediná osoba registrovaná v této společnosti s otevřeným pojistným vztahem. Vyměřovací základ činil 9 200 Kč za měsíce leden až červen 2015, 22 000 Kč za měsíc červenec 2015 a 12 833 Kč za měsíc srpen 2015. Bylo zjištěno, že žalobkyně je jediným společníkem a jednatelem společnosti, která se zabývá poskytováním služeb v oblasti realit, k čemuž byly doloženy smlouvy. Žalobkyně doložila řadu dokumentů včetně mzdového výměru ze dne 20. 8. 2016, podle něhož měla nárok na 11 467 Kč měsíčně. Pracovní smlouvu a dodatek ke smlouvě o výkonu funkce jednatele z 20. 8. 2016, dle kterého náleží účastníci řízení odměna 2 000 Kč měsíčně a náhrada nákladů. Žalobkyně dále doložila výplatní pásky za měsíce září, říjen a listopad 2016. Dle smlouvy o výkonu funkce jednatele ze dne 30. 9. 2014 činila odměna za výkon funkce jednatele žalobkyně částku 13 467 Kč.
4. Správní orgán I. stupně vycházel z toho, že žalobkyně jako jediná jednatelka a společnice společnosti SV.ART s.r.o. zodpovídala za správnost odvodů na sociální zabezpečení společnosti, kdy výše vyměřovacího základu společnosti se měla rovnat odměně žalobkyně za výkon funkce jednatelky. Mělo tedy tudíž docházet k odvodům pojistného s úhrnného vyměřovacího základu 13 467 Kč (odměna za výkon funkce jednatele). Ve skutečnosti však dle informace Pražské správy sociálního zabezpečení společnost za zjišťované období leden až červen 2015 odváděla pojistné z vyměřovacích základů ve výši 9 200 Kč místo 13 467 Kč. Pouze v měsíci červenci 2015 odváděla pojistné z vyměřovacího základu 22 000 Kč a v měsíci srpnu 2015 odváděla 12 833 Kč. Toto jednání bylo v přímém rozporu s ustanovením § 5 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb. o pojistném na sociální zabezpečení. V popsaném stavu správní orgán I. stupně shledal dle § 56 odst. písm. j) zákona č. 236/1999 Sb. závažnou překážku dalšího pobytu cizince na území, neboť žalobkyně nedodržovala zákony České republiky, když jednala proti ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., kdy společnost neodváděla nejméně po dobu 7 měsíců platby z příjmu na pojistné

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

v odpovídající výši stanovené smlouvou o výkonu funkce jednatele z 30. 9. 2014. Skutečnost, že účastnice řízení v současné době pobírá odměnu za výkon funkce jednatele ve výši 2 000 Kč hrubého a je v pracovně právním poměru ke společnosti nemá vliv na rozhodnutí o žádosti žalobkyně.

5. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí dále vypořádával s odvolací námitkou žalobkyně, že pojem „závažná překážka pobytu cizince na území“ byl v jejím případě zneužit, neboť žalobkyně si v období roku 2015 přechodně změnila odměnu jednatele. Vždy odváděla zálohy na Pražskou správu sociálního zabezpečení, řádně plnila povinnosti, což bylo potvrzeno i kontrolami finančního úřadu a následně doložila další skutečnosti potvrzující zaměstnanecký poměr a potvrzující podnikatelskou činnost. Jednání žalobkyně tak bylo posuzováno ve značném nepoměru k jiným jednáním, které jsou závažnějšího charakteru a jsou kvalifikovány jako závažná překážka. Žalobkyně prokázala, že na území nejen podniká, ale je i zaměstnána. Žalobkyně dále namítala, že správní orgán I. stupně se nezabýval jinými vzbami než rodinnými a vycházel toliko ze svých domněnek při posuzování přiměřenosti tohoto opatření.
6. Žalovaná při přezkumu prvostupňového rozhodnutí vyzvala dne 11. 9. 2018 žalobkyni k aktuálnímu vyjádření se k předmětu řízení, v němž žalobkyně doložila mzdové listy za období roku 2017 a 2018 s tím, že po celou dobu pobírá odměnu funkce jednatele ve výši 2 000 Kč. Zároveň uvedla, že je na základě pracovního povolení zaměstnána u uvedené společnosti jako specialista v oblasti reklamy a marketingu a její mzda činí 12 467 Kč. Doložila mzdový výměr na tuto částku s účinností od 1. 1. 2018. Žalovaná se ztotožnila se skutkovým stavem tak, jak byl zjištěn správním orgánem I. stupně a jednání žalobkyně hodnotila podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců a podle judikatury Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 82/2011-81 a č. j. 3 Azs 277/2015-29, v níž Nejvyšší správní soud vyslovil jednak to, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem a tyto činnosti musí být skutečně na území vykovány a dále i to, že neplní povinností spojených s podnikáním může představovat závažnou překážku pobytu cizince na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Dále žalovaná vycházela z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 114/2013-35, podle kterého správnímu orgánu nic nebrání hodnotit dodržování placení pojistného na sociálním zabezpečení ve vztahu k pojmu závažné překážky dle § 56 odst. 1 písm. j) citovaného zákona.
7. Žalovaná ve svém právním hodnocení zhodnotila skutkový stav tak, že žalobkyně byla ve funkci jednatelky společnosti SV.ART. s.r.o. podle § 196 zákona č. 90/2012 Sb. povinna zajišťovat a kontrolovat řádně odvody na pojistné na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně správné výše odvodů. Tuto povinnost však nedodržela, tedy neplnila povinnosti vyplývající z účelu pobytu a toto lze podřadit pod pojem jiné závažné překážky v dalším pobytu žalobkyně na území České republiky. I dle žalované nebylo relevantní, že si žalobkyně výši vyměřovacího základu nesnížila na minimum, jak uvádí v odvolání a pakliže odměnu snížila, měla toto nějakým způsobem doložit. Žalobkyně nedoložila v průběhu řízení jakékoliv doklady, ze kterých by vyplývalo, že se své pochybení snažila napravit. Žalovaná nesouhlasila s námitkou žalobkyně ohledně závažnosti jejího jednání. Dle názoru žalované je v pojmu „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“ nutné spatřovat jednání cizince, které naplňuje znaky porušování právních předpisů ČR nebo jejich obcházení a ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

500/2004 Sb. správního řádu je nutné volit porušování právních předpisů vnímat jako důvod, pro který by neměl být cizinci umožněn další pobyt na území. Základním veřejným zájmem je bezpochyby zájem, aby byly dodržovány zákony České republiky, jakož i jiné právní předpisy nebo mezinárodní smlouvy. Pojistné na sociální zabezpečení při tom tvoří významnou složku státního rozpočtu, ze které je zabezpečován fungující systém sociálního zabezpečení. Neplacení sociálního zabezpečení pak oprávněně může být hodnoceno jako závažná překážka pobytu cizince na území. V tomto případě nezákonné jednání žalobkyně bylo zjevně dlouhodobého rázu.

8. K otázce posouzení přiměřenosti rozhodnutí a jeho dopadu do života žalobkyně žalovaná uvedla, že správní orgán I. stupně se v úplném rozsahu vypořádal s posouzením přiměřenosti, vycházel z dostupných podkladů a neomezoval se pouze na posouzení pobytu rodinných příslušníků žalobkyně na území. Žalobkyně ve svých odvolacích námitkách ani neoznačila důkazy ohledně jejich dalších vztahů na území a sama žalovaná neshledala žádné nové skutečnosti, které by svědčily přiměřenosti dopadu rozhodnutí do života žalobkyně. V tomto směru žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 46/2008-51, v němž soud považoval za zásah do soukromého a rodinného života pouze dlouhodobý zákaz pobytu nebo nutnost vycestování.
9. Z uvedených důvodů žalovaná rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

10. Žalobkyně v podané žalobě nejprve obecně poukázala na porušení ustanovení § 2 odst. 1 § 3, § 2 odst. 4, § 50 odst. 2 a odst. 3 a § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu a posléze v doplnění žaloby konkrétně namítala nesprávné právní posouzení skutkové podstaty obsažené v ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) kvalifikované jako zjištění závažné překážky pobytu cizince na území, a to s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 48 A 45/2015-42, v němž tento krajský soud vyslovil, že skutková podstata obsažená v citovaném zákonném ustanovení není bezbřehá a není jakousi zbytkovou klauzulí, která by znamenala, že ministerstvo neudělí (resp. neprodlouží) povolení k dlouhodobému pobytu z jakéhokoli dalšího důvodu a že toto ustanovení musí být vykládáno velmi uvážlivě a nelze jej aplikovat svévolně. Žalobkyně k tomu, že po dobu 7 měsíců neodváděla platby z příjmu na pojistné na sociální zabezpečení v odpovídající výši, uvedla, že se jednalo o krátkodobou nesrovnalost, kdy jejím cílem nebylo získat uvedeným jednáním prospěch, ale jednalo se o nesrovnalost následně odstraněnou změnou účetní společnosti. Šlo o krátkodobé pochybení, které nemůže být kvalifikováno jako naplnění závažné překážky jejího dalšího pobytu na území. Poukázala i na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 24/2011, v němž tento soud zaujal názor, že z povahy správního řízení vyplývá, že správní orgán rozhoduje podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí. Žalobkyně od října 2016 nejenže ve společnosti vykonávala činnosti, které jí vyplývaly z výkonu funkce jednatele, ale zároveň byla v uvedené společnosti zaměstnána na hlavní pracovní poměr, který trvá již více než 2 roky. Namítala, že tato skutečnost není irelevantní a nepodstatným faktem v uvedeném správním řízení. Vedle názoru žalobkyně při výkladu aplikace právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách právního předpisu, ale i dle principů uznávaných demokratickými právními státy, kdy pouhé porušení právních norem vykládané

v důsledku interpretace, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti, jsou přepjatým formalizmem, který zakládá dotčení na základním právu a svobodě (nález ÚS sp. zn. III.ÚS 150/99).

IV. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě poukázala na to, že formulace žalobních bodů nesplňuje náležitosti žaloby ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 240/2015-35 nepovažoval obecně formulované žalobní námitky učiněné prostým výčtem porušení právních předpisů za řádně formulované žalobní body. Dle žalované žalobkyně svou žalobou vlastně pouze avizuje, že s rozhodnutím komise nesouhlasí z důvodu porušení vyjmenovaných ustanovení zákona, přičemž v žalobě nevymezila žádný žalobní bod, k němuž by se žalovaná k případně tvrzené nezákonnosti nebo nicotnosti napadeného rozhodnutí mohla konkrétně vyjádřit. Lhůta k rozšíření žaloby uplynula žalobkyni 5. 12. 2018. Proto komise dospěla k závěru, že ve smyslu § 75 odst. 2 soudního řádu správního nemůže soud přezkoumat napadené rozhodnutí a navrhla, aby soud podanou žalobu odmítl.

V. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2020, č. j. 9A 226/2018-32

12. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 20. 8. 2020 napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení., když ke stěžejní žalobní námitce nesprávného právního posouzení zákonného pojmu „zjištění jiné závažné překážky“ jako důvodu pro zamítnutí žádosti žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, shledal nedostatek skutkového a právní posouzení okolností pobytu žalobkyně na území České republiky, podřaditelných pod uvedený právní pojem.
13. Důvodem pro nevyhovění žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byl jedině důvod, že žalobkyně porušením ustanovení zákona č. 589/1992 Sb., spočívajícím v neodvádění pojistného na sociální zabezpečení v plné, odpovídající výši, naplnila skutkový znak „jiné závažné překážky“ bránící povolení k pobytu.
14. Městský soud přisvědčil tomu, že porušení právních předpisů ze strany cizince může představovat jinou závažnou překážku pobytu cizince na území, avšak ve smyslu judikatury správních soudů, nepovažoval jakéhokoliv porušení právního předpisu bez ohledu na okolnosti neplnění právní povinnosti za „jinou závažnou překážku“ pobytu cizince na území. V uvedeném smyslu městský soud, vycházející z rozsudků Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 82/2011-81 a č. j. 3 Azs 277/2015-29, neshledal, že by z těchto rozsudků vyplynulo, že neplacení pojistného lze samo o sobě a automaticky považovat za „jinou závažnou překážku“ pobytu cizince na území, ale pouze to, že skutková okolnost jako je neplacení pojistného, případně i neregistrace cizince v evidenci OSSZ, lze hodnotit *ve vztahu* k pojmu „jiná závažná překážka“, která však v té věci byla zkoumána z hlediska plnění účelu pobytu a neplacení pojistného tedy mohlo být důkazem o neplnění účelu pobytu jako „jiné závažné překážky“ pobytu cizince na území. Dle městského soudu ani rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4As 114/2013-35 nepotvrdil zjednodušený závěr žalované, že nic nebrání hodnotit placení pojistného na sociálním zabezpečení ve vztahu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

k pojmu závažné překážky dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. V uvedeném rozsudku byla důvodem – jinou závažnou překážkou k pobytu cizinky na území skutečnost, že kromě překážky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců (dlouhodobé neplnění účelu pobytu) byla u cizinky dále dána ještě překážka ve zjištění skutečností nasvědčujících tomu, že hodlá povolení k pobytu zneužívat k jinému účelu.

15. Městský soud uvedl, že neplnění povinnosti odvádět pojistné na sociální zabezpečení jistě vede k úvaze o naplnění pojmu „jiná závažná překážka“ pobytu cizince na území, avšak záleží na okolnostech, zda již samo pouhé porušení této povinnosti k naplnění takové překážky postačuje, kdy dle dikce ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zákonodárce neměl na mysli jakékoliv pochybení či jednání, které je v rozporu s právním řádem České republiky, ale pouze takové, které představuje „závažnou překážku“. Musí jít tedy o jednání takové intenzity a závažnosti, že další prodloužení, nota bene již přiznaného práva v podobě povoleného dlouhodobého pobytu, prodloužení tohoto pobytu neumožňuje (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 369/2019). Dále soud vycházel z další judikatury Nejvyššího správního soudu, z rozsudku č. j. 10 Azs 374/2019, podle kterého je třeba zohlednit i skutkový a právní stav v době rozhodování správních orgánů obou stupňů.
16. Z uvedených důvodů Městský soud v Praze v původním řízení shledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatečné skutkové a právní posouzení jednání žalobkyně jako „jiné závažné překážky“ pobytu cizince na území, a to v souhrnu všech okolností, které porušení právních předpisů z její strany provázely s tím, že z hlediska míry závažnosti jednání žalobkyně je nezbytné zhodnotit všechny skutkové okolnosti případu.

VI. Řízení před Nejvyšším správním soudem

17. V řízení o kasační stížnosti žalované proti zrušujícímu rozsudku Městského soudu v Praze Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 21. 3. 2022, č. j. 8Azs 205/2020-28 rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2020 zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení s odlišným náhledem na závěry žalované, které Nejvyšší správní soud shledal zcela přezkoumatelným. Jeho východiskem bylo, že nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na nedostatečích odůvodnění rozhodnutí. Nejvyšší správní soud uvedl skutková zjištění žalované, týkající se platby odvodů na sociální zabezpečení žalobkyní v neúplné výši po určitou dobu, dále skutečnost, že žalobkyně se toto pochybení nesnažila napravit, a shledal, že se žalovaná zabývala i pobytovou historií a spolu se správním orgánem 1. stupně se neopomněla vyjádřit k novým skutečnostem, když změnu okolností, jež se týkají pracovněprávního vztahu, jakož i doložené mzdové listy z let 2016, 2017 a 2018, které se vztahují až k pozdějšímu období a nemají vliv na závěr o dřívějším porušování povinnosti při odvodech pojistného na sociální zabezpečení, označila za irelevantní. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že: *„městskému soudu nic nebránilo v přezkumu rozhodnutí stěžovatelky, neboť ta se všemi městským soudem akcentovanými otázkami zabývala a přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, jak dospěla k závěru, že neplacení pojistného v plné výši po uvedené dobu dosáhlo takové míry (intenzity) porušení právních předpisů, jež představovalo „jinou závažnou*

překážku“ pobytu žalobkyně na území ČR ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců“.

18. Nejvyšší správní soud uzavřel, že závěr městského soudu o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí neobstojí a zavázal městský soud, aby se v dalším řízení věcně zabýval otázkou, zda zjištěný skutkový stav lze podřadit pod pojem „jiná závažná překážka“ ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

VII. Jednání před soudem

19. Soud po rozsudku Nejvyššího správního soudu k požadavku žalobkyně nařídil jednání, při němž zástupkyně žalobkyně předložila své vyjádření ze dne 13. 6. 2022, v němž soudu sdělila a doložila, že žalovaná na základě rozsudku Městského soudu v Praze svým rozhodnutím ze dne 23. 11. 2020, č. j. MV-34300-20/SO-2017 zrušila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, č. j. OAM-28538-20/DP-2015 ze dne 27. 1. 2017 (v souzené věci prvostupňové rozhodnutí) a věc mu vrátila k novému projednání. Ministerstvo vnitra je však v nečinnosti a dosud věc opětovně neprojednalo. Zástupkyně žalobkyně uvedla, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že mu tato skutečnost nebyla známa. Žalobkyně má za to, že Městský soud v Praze nemůže rozhodovat ve věci samé, když podklad tohoto rozhodnutí, tj. citované rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, č. j. OAM-28538-20/DP-2015 ze dne 27. 1. 2017 bylo zrušeno.
20. Městský soud odročil jednání za účelem doložení žalovanou, že nové rozhodnutí žalované ze dne 23. 11. 2020 nabylo právní moci. Žalovaná v podání zaslaném soudu dne 20. 6. 2022 sdělila a předložením rozhodnutím s doložkou právní moci doložila, že rozhodnutím žalované ze dne 23. 11. 2020, č. j. MV-34300-20/SO-2017, kterým bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu 1. stupně v důsledku původního rozsudku městského soudu v dané věci nabylo právní moci dne 23. 11. 2020.
21. Při dalším jednání dne 22. 6. 2022 zástupkyně žalobkyně uvedla, že současná situace je taková, že žalobkyně musela odcestovat, neboť jí skončilo pobytové oprávnění, a nyní se zdržuje v Rusku. Uvedla, že žalobkyni byla napadeným rozhodnutím způsobena závažná újma, neboť na území České republiky podnikala a byla jedinou jednatelkou společnosti, jejíž chod zajišťovala. O tom svědčí jak výpis z obchodního rejstříku, tak Výkaz zisku a ztrát za rok 2020 jako poslední závěrka svědčící o tom, že se žalobkyně snažila chod společnosti a svou činnost udržovat. Žalobkyně spatřuje v napadeném rozhodnutí majetkovou i osobní újmu, neboť jí bylo znemožněno podnikání, musela vypořádat své závazky a opustit území České republiky. S ohledem na délku řízení před Nejvyšším správním soudem (řízení trvalo rok a půl) a na nastalou mimořádnou situaci jí tyto časové okolnosti a válečný konflikt neumožňuje pobyt na území České republiky obnovit. K podstatě věci zástupkyně žalobkyně poukázala na odlišné pojetí závažnosti jednání žalobkyně oproti jiným rozhodnutím krajských soudů, které jinou závažnou překážku spatřovaly v tom, že odvody na sociální zabezpečení nebyly vůbec odvedeny a po delší dobu, v případě žalobkyně však šlo nikoliv o neplacení odvodů vůbec, ale v nesprávné výši a nikoliv po dlouhou dobu, ale jen po dobu 7 měsíců. Z uvedených důvodů žalobkyně nepovažuje své jednání za natolik závažné, aby naplnilo podmínku „jiné závažné překážky“ dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

22. Soud neprovedl dokazování listinami předloženými žalobkyní k prokázání udržování její podnikatelské činnosti, neboť výpis z obchodního rejstříku dokládá skutečnosti mezi stranami nesporné a Výkaz zisků a ztráty ke dni 31. 12. 2020 se nevztahuje ke skutkovému a právnímu stavu, který Nejvyšší správní soud považoval za relevantní.

VIII. Posouzení věci městským soudem

23. Městský soud se především zabýval procesní situací v době svého nového rozhodování, kdy v důsledku rozsudku Nejvyššího správního soudu „obživlo“ napadené rozhodnutí žalované, původně zrušené městským soudem a současně existuje pravomocné rozhodnutí žalované ze dne 23. 11. 2020, č. j. MV-34300-20/SO-2017, jímž bylo zrušeno prvostupňové rozhodnutí a správní orgán 1. stupně v uvedeném řízení znovu o žádosti žalobkyně dosud nerozhodl.
24. Soud nemohl vejít na stanovisko žalobkyně, že za této situace nemůže městský soud rozhodovat ve věci samé, když paralelně existuje jiné rozhodnutí žalované, které způsobilo nové řízení o žádosti. Přestože přezkum napadeného rozhodnutí nebyl v době vydání původního rozsudku městského soudu spojen s překážkou věci pravomocně rozhodnuté, neboť negativní rozhodnutí o žádosti nebylo způsobilé takovou překážku založit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 307/2015), je situace, která vznikla po „obživnutí“ napadeného rozhodnutí zjevně nežádoucí. Tímto nežádoucím stavem se již zabývala judikatura Nejvyššího správního soudu ve shora zmíněném rozsudku, která s ohledem na úpravu obsaženou ve správním řádu porovnávala možné užití institutů, které nabízí jak správní řád, tak per analogiam daňový řád.
25. Nejvyšší správní soud vycházel z toho, že : *„Vzhledem k tomu, že aplikovatelné procesní předpisy (tj. správní řád, popř. soudní řád správní) neupravují postup, jakým situaci po oživení dříve vydaného rozhodnutí v téže konkrétní věci řešit, je třeba vykládat a aplikovat jejich ustanovení takovým způsobem, který bude souladný s právním principem non bis in idem, jakož i s principem právní jistoty, k jehož narušení dochází tím, že není zřejmé, které z vydaných rozhodnutí je zákonné, a je třeba se jím řídit“.*
26. Nejvyšší správní soud vyslovil, že : *„Nežádoucí situace by měla být v první řadě odstraněna příslušným správním orgánem. Vhodný způsob řešení nabízí správní řád ve svém § 94 a násl., upravujícím přezkumné řízení jakožto dozorčí prostředek, k jehož uplatnění dochází z úřední povinnosti a který umožňuje správnímu orgánu přezkoumat pravomocná rozhodnutí, je-li dána pochybnost o jejich souladu s právními předpisy V případě dvou rozhodnutí vydaných v téže věci je přitom třeba spatřovat nesoulad s právními předpisy v příkrém rozporu s právním principem non bis in idem (popřípadě v některých případech v rozporu s § 48 odst. 2 správního řádu). Tento princip je nutno pokládat za natolik stěžejní, že před ním musí ustoupit i zásada zakotvená v § 96 odst. 2 správního řádu, podle kterého se soulad s právními předpisy posuzuje podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání. Dle Nejvyššího správního soudu rovněž nelze pominout úpravu lhůt, kterou správní řád stanovuje k vydání usnesení o zahájení přezkumného řízení (§ 96 odst. 1) či k vydání rozhodnutí ve věci v přezkumném řízení (§ 97 odst. 2). Za okamžik, od něž počíná běžet lhůta se subjektivně určeným začátkem, je, dle Nejvyššího správního soudu, přitom zásadně třeba považovat den následující po dni, kdy byl správnímu orgánu doručen rozsudek Nejvyššího správního soudu, jímž byl zrušen zrušující rozsudek krajského soudu (v případě řešeném v této věci*

den následující po dni doručení rozsudku č. j. ř. j. 8Azs 205/2020-28 žalované). V dané situaci kdy rozsudek Nejvyššího správního soudu byl vydán 21. 3. 2022 a nabyl právní moci dne 22. 3. 2022 tedy lze dodržet roční lhůtu pro zahájení přezkumného řízení i patnáctiměsíční lhůtu pro vydání rozhodnutí v přezkumném řízení, se tento procesní prostředek jeví být vhodným řešením pro daný případ. Zrušení později vydaného správního rozhodnutí v přezkumném řízení (a jeho nenahrazení jiným správním rozhodnutím) tak lépe koresponduje s účelem, jehož má být při řešení koexistence dvou správních rozhodnutí v téže věci dosaženo. Zvolené řešení tedy ve smyslu citované judikatury odpovídá i specifikům této konkrétní věci.

27. Nejvyšší správní soud dále zvažoval, že nezahájí-li správní orgán přezkumné řízení z úřední povinnosti nebo nejde-li nastalou situaci řešit skrze přezkumné řízení z jiných důvodů, lze dosáhnout odstranění nežádoucího stavu spočívajícího v rozporu s principem *non bis in idem* žalobou podanou ve správním soudnictví (§ 65 a násl. s. ř. s.) proti novému rozhodnutí, a to za situace, kdy z logiky věci půjde o žalobkyni nevyhovující rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2Azs 307/2015-44 také odmítl názor, že by „obživlé“ rozhodnutí mělo být prohlášeno krajským soudem za nicotné. Konečně v případech, kdy nežádoucí stav nelze odstranit ani za užití postupů upravených ve správním řádu či soudním řádu správním, tak může dle Nejvyššího správního soudu připadat v úvahu i analogické užití § 124a daňového řádu jakožto prostředku *ultima ratio*.
28. Na základě uvedeného tedy Městský soud v Praze neměl legislativní ani judikatorní rámec, který by jej opravňoval k tomu, aby, dle stanoviska žalobkyně buď vůbec nerozhodoval znovu o napadeném rozhodnutí (napadené rozhodnutí není nicotné) nebo aby zvažoval zrušení napadeného rozhodnutí jen z procesního důvodu duplicity rozhodnutí žalované ve věci stejné žádosti žalobkyně, když takový důvod ke zrušení správního rozhodnutí soudní řád správní neupravuje. Protože k nápravě nežádoucího stavu jsou dány podmínky pro jeho odstranění správním orgánem - uplatněním dozorčího prostředku - přezkumného řízení ohledně později vydaného rozhodnutí žalované, nic nebrání, aby se městský soud v tomto řízení znovu zabýval napadeným rozhodnutím dle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu.
29. Městský soud v Praze znovu přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. v mezích žalobních námitek, vázán právními závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2022, č. j. 8 Azs 205/2020. V přezkumném řízení respektoval náhled Nejvyššího správního soudu, že správní orgány obou stupňů v řízení shromáždily dostatek skutkových zjištění k tomu, aby posoudily, zda jednání žalobkyně naplňuje zákonný pojem „jiná závažná překážka“, která brání pobytu žalobkyně na území České republiky a neumožňuje prodloužení jejího pobytového oprávnění.
30. Podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 33 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění v rozhodné době lze platnost povolení k dlouhodobému pobytu opakovaně prodloužit za podmínek uvedených v citovaných ustanoveních, pobyt nelze prodloužit za podmínky, že cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) cit. zákona.
31. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců ve znění v rozhodné době dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

32. Městský soud v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu zrevidoval svůj náhled na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou původně spatřoval v nedostatku skutkového a právního odůvodnění míry, intenzity, tj. závažnosti jednání žalobkyně, když k posouzení této závažnosti postrádal hodnocení všech okolností, které ovlivnily nesprávný postup žalobkyně, která po určitou dobu 7 měsíců neodvedla prostředky na sociální zabezpečení v plné výši, pokud toto odůvodňovala pochybením a nesrovnalostí následně odstraněnou změnou účetní společnosti. Nejvyšší správní soud oproti tomu vymezil nepřezkoumatelnost jako vadu skutkových zjištění a k tomu uvedl, že nepřezkoumatelnost v dané věci nespočívá v nedostatku skutkových zjištění a výslovně jednotlivá, z jeho pohledu významná věcná i časová skutková zjištění vztahující se k jednání žalobkyně ve svém rozsudku specifikoval, včetně nenapravení pochybení a nižších stavů odvodů ze strany žalobkyně, přičemž za irelevantní považoval její argumentaci změnami účetnictví a pracovněprávního vztahu, které nastaly až později v r. 2016 - 2018. Na základě uvedeného neměl městský soud důvod k tomu, aby nadále požadoval po žalované posouzení, případně zjištění dalších okolností jednání žalobkyně z hlediska jeho závažnosti a dostatečnosti pro účely posouzení pobytového oprávnění. Pokud Nejvyšší správní soud k atributu závažnosti jednání žalobkyně považoval za rozhodný stav ten, který se vztahoval toliko k faktu odvodů žalobkyně na sociální zabezpečení v neúplné výši, a nebyly relevantní okolnosti, které to zapříčinily, které k tomu vedly či které později následovaly, pak nelze než vyjít ze zjištění, že tento závadný stav je nesporný, trval po dobu téměř 7 měsíců a ze spisu není zřejmé, že by žalobkyně následně, zřejmě po srpnu 2015, tj. po datu, kdy tento stav trval, zajistila nápravu a chybějící prostředky doplatila. Žalobkyně v podané žalobě ostatně ani blížeji nevysvětlila důvody či účetní postupy, které chybně zapříčinily odvod peněžních prostředků v nesprávné výši, totiž to, že šlo skutečně o pouhou účetní nesrovnalost. V souvislosti uvedených zjištění, týkajících se toliko předmětného jednání žalobkyně a bez potřeby zkoumat případně další okolnosti, které zapříčinily uvedený stav a které žalobkyně ani blížeji neosvětlila, nelze než učinit závěr, že správní uvážení žalované o jiné závažné překážce pobytu žalobkyně na území České republiky ob stojí a má oporu v dostatečně zjištěných skutečnostech.
33. Na základě uvedeného, ve sledu závěrů Nejvyššího správního soudu proto Městský soud v Praze podle § 78 odst. 7 podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.
34. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 22. června 2022

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu